

VERDICTUL

Traducere din limba engleză
CORINA LUNGU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNELLY, MICHAEL

Verdictul / Michael Connelly; trad.: Corina Lungu. –

București: Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-022-3

I. Lungu, Corina (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1, București, ROMÂNIA

www.raobooks.com

www.rao.ro

MICHAEL CONNELLY

The Brass Verdict

© Hieronymus, Inc., 2008

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu
Little, Brown, and Company, New York, New York, USA

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2014

Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-022-3

*În memoria lui Terry Hansen
și a lui Frank Morgan*

Mulțumiri

În ordine aleatorie, autorul dorește să le mulțumească următoarelor persoane pentru contribuțiile aduse la cercetarea și la redactarea acestei cărți, fie ele mărunte sau incredibil de altruiste și colosale:

Daniel Daly, Roger Mills, Dennis Wojciechowski, Asya Muchnick, Bill Massey, S. John Drexel, Dennis McMillan, Pamela Marshall, Linda Connelly, Jane Davis, Shannon Byrne, Michael Pietsch, John Wilkinson, David Ogden, John Houghton, Michael Krikorian, Michael Roche, Greg Stout, Judith Champagne, Rick Jackson, David Lambkin, Tim Marcia, Juan Rodriguez și Philip Spitzer.

Aceasta este o operă de ficțiune. Orice erori ce țin de avocatură, dovezi sau tactici în sala de judecată aparțin în întregime autorului.

PARTEA ÎNTÂI

Prinde-l în sfori
1992

1

Toți mint.

Polițiștii mint. Avocații mint. Martorii mint. Victimele mint.

Un proces este un concurs de minciuni. Și toți cei aflați în sala de judecată știu asta. Judecătorul știe asta. Până și jurații știu asta. Ei intră în clădire știind că vor fi mințiți. Iau loc în boxă și acceptă să fie mințiți.

Dacă stai la masa apărării, tertipul este să ai răbdare. Să aștepti. Dar nu orice minciună, ci pe cea de care te poți agăța și pe care o poți forja ca pe fierul încins într-o lamă ascuțită. Apoi folosești lama pentru a diseca acel caz și pentru a-i împrăștia mațele pe podea.

Asta mi-e meseria, să forjez lama. Să o ascut. Să o folosesc fără milă sau conștiință. Să reprezint adevărul într-un loc unde toți mint.

2

Eram în a patra zi de proces în Departamentul 109 al Curții Penale din centrul orașului când am obținut minciuna care-a devenit lama cu care am disecat cazul. Clientul meu, Barnett Woodson, era acuzat de comiterea a două crime, îndreptându-se direct către încăperea gri oțel din San Quentin unde și se servește drogul morții în braț.

Woodson, un dealer de droguri de 27 de ani din Compton, era acuzat că jefuise și ucisese doi studenți din Westwood, care doriseră să cumpere cocaină de la el. În schimb, el decisese să le ia banii și să îi omoare pe amândoi cu o armă cu țeava retezată. Sau cel puțin așa susținea acuzarea. Era o crimă negru-pe-alb și asta nu îl ajuta deloc pe Woodson – mai ales că se întâmpla la doar patru luni după revoltele care devastaseră orașul. Dar ceea ce înrăutățea lucrurile și mai mult era faptul că ucigașul încercase să își ascundă crima atârând niște greutateți de cele două cadavre și aruncându-le în lacul de acumulare Hollywood. Acestea rămăseseră la fund timp de patru zile înainte de a apărea pe neașteptate la suprafață precum merele într-un butoi. Mere putrezite. Imaginea unor cadavre în descompunere în lacul care reprezenta principala sursă de apă potabilă a orașului provocase un nod colectiv în stomacul comunității. Când desfășurătorul telefonic demonstrase legătura dintre Woodson și cei doi morți, iar acesta fusese arestat, furia publică îndreptată împotriva lui fusese aproape palpabilă. Parchetul anunțase imediat că va solicita pedeapsa cu moartea.

Cazul împotriva lui Woodson nu era totuși atât de palpabil. Era construit în mare parte din dovezi circumstanțiale – desfășurătorul telefonic – și din declarațiile unor martori, delincvenți ei înșiși. Și martorul acuzării, Ronald Torrance, se afla în fruntea și în mijlocul acestui grup. El susținea că Woodson îi mărturisise crimele.

Torrance fusese închis la același etaj al Penitenciarului Central pentru Bărbați ca și Woodson. Amândoi erau ținuți într-un sector de maximă securitate ce conținea șaisprezece celule individuale împărțite pe două niveluri și care dădeau într-o cameră comună. În acel moment, toți cei șaisprezece prizonieri din sector erau negri, ca urmare a procedurii obișnuite, dar contestabile de „segregare pentru siguranță“, ce presupunea împărțirea prizonierilor în funcție de rasă și de banda la care erau afiliați pentru a evita confruntările și violența. Torrance aștepta să fie judecat pentru acuzațiile de tâlhărie și atac deosebit de grav ca urmare a implicării sale în jafurile ce avuseseră loc în timpul revoltelor. Între orele 6 și 18, deținuții de la maximă securitate aveau acces la camera comună, unde mâncau, jucau cărți la mese și interacționau în diverse feluri sub privirea vigilentă a gardienilor aflați într-o cabină de sticlă deasupra lor. Potrivit lui Torrance, tocmai la una dintre aceste mese mărturisise clientul meu că i-ar fi ucis pe cei doi băieți din Westside.

Acuzarea încercase din greu să-l facă pe Torrance să arate prezentabil și credibil în fața juriului, din care făceau parte doar trei persoane de culoare. Fusese ras, i se despletise părul și fusese tuns scurt, și era îmbrăcat într-un costum albastru-deschis fără cravată pentru apariția sa în cea de-a patra zi a procesului lui Woodson. În mărturia directă obținută de procurorul Jerry Vincent, Torrance descrie conversația pe care pretindea că o avusese cu Woodson într-o dimineață la una dintre mesele de picnic. Woodson nu numai că își mărturisise crimele, spunea el, ci îi oferise lui Torrance multe detalii elocvente. Juriului i se arăta în mod clar că aceste detalii puteau fi știute doar de criminal.

În timpul interogării, Vincent îl ținuse din scurt pe Torrance, adresându-i întrebări lungi menite să smulgă răspunsuri scurte. Întrebările erau formulate de așa natură încât presupuneau

adevăruri ce nu fuseseră dovedite încă, martorului aproape sugereându-i-se răspunsul. Totuși, nu m-am obosit să obiectez, nici măcar atunci când judecătorul Companioni se uită la mine cu sprâncenele ridicate, practic implorându-mă să intervin. Dar nu am obiectat, pentru că îmi doream opusul. Îmi doream ca juriul să vadă ce face acuzarea. Când îmi venea rândul, aveam de gând să îl las pe Torrance să o dea înainte cu răspunsurile lui, în timp ce eu băteam în retragere și așteptam lama.

Vincent a terminat la ora 11 și judecătorul m-a întrebat dacă vreau să luăm o pauză de prânz înainte să-mi încep interogatoriul. I-am spus că nu, nu vreau și nu am nevoie de o pauză. Am spus-o de parcă aș fi fost dezgustat și nu mai puteam aștepta încă o oră să ajung la omul de la bară. M-am ridicat și am luat cu mine la pupitrul un dosar mare, gros și un bloc de foi de scris.

– Domnule Torrance, numele meu este Michael Haller. Lucrez pentru Serviciul Avocaților din Oficiu și îl reprezint pe Barnett Woodson. Ne-am mai întâlnit până acum?

– Nu, domnule.

– Așa mă gândeam și eu. Dar dumneavoastră și inculpatul, domnul Woodson, voi doi vă știți de mult, corect?

Torrance a zâmbit timid. Dar mă documentasem cu conștiințiozitate și știam exact cu cine aveam de-a face. Avea 32 de ani și își petrecuse o treime de viață în închisori și penitenciare. Renunțase la studii în clasa a patra, când nu se mai dusesese la școală și aparent niciun părinte nu observase sau nu se sinchisise de asta. Potrivit legislației statale privitoare la recidivă, risca să primească premiul pentru întreaga carieră dacă era găsit vinovat de tâlhărie și lovirea cu patul pistolului a directoarei unei spălătorii. Delictul fusese comis în timpul celor trei zile de revolte și jafuri care distruseseră orașul în urma anunțării verdictelor de nevinovăție pronunțate în procesul celor patru ofițeri de poliție acuzați de lovirea excesivă a lui Rodney King, un automobilist de culoare tras pe dreapta pentru conducere haotică. Pe scurt, Torrance avea un motiv bun pentru a ajuta acuzarea să îl distrugă pe Barnett Woodson.

– Păi, ne știm de câteva luni ș-atât, a spus Torrance. De la maximă securitate.

– Ați spus „maximă securitate“? am întrebat, făcând pe prostul. Vorbiți despre vreo biserică sau vreun fel de cult religios?

– Nu, sectorul de maximă securitate. La teritorială.

– Și vorbiți despre închisoare, corect?

– Așa-i.

– Deci îmi spuneți că nu îl cunoșteți pe Barnett Woodson dinainte?

Am întrebat asta cu mirare în voce.

– Nu, domnule. Ne-am întâlnit prima dată în închisoare.

Am notat în carnet ca și cum aceasta ar fi fost o concesie importantă.

– Păi, atunci, să calculăm, domnule Torrance. Barnett Woodson a fost transferat în sectorul de maximă securitate pe care dumneavoastră deja îl ocupați pe 5 septembrie, anul acesta. Vă amintiți?

– Da, mi-aduc aminte când a venit, da.

– Și de ce vă aflați acolo?

Vincent s-a ridicat și a obiectat, spunând că intru pe terenul acoperit deja de el în timpul interogatoriului. Am argumentat că încercam să obțin o explicație mai detaliată pentru încarcerarea lui Torrance, și judecătorul Companioni mi-a permis digresiunea. I-a cerut lui Torrance să răspundă la întrebare.

– Cum am spus, am un cap de acuzare de tâlhărie și unul de atac.

– Și aceste presupuse delikte au avut loc în timpul revoltelor, corect?

Având în vedere sentimentele antipoliție ce alimentau comunitățile minoritare ale orașului încă dinaintea revoltelor, mă luptasem în timpul selecției juriului să obțin cât mai mulți jurați de culoare. Dar acum se ivea șansa să îi influențez pe cei cinci jurați albi pe care acuzarea reușise să îi strecoare. Doream ca ei să știe că omul pe care acuzarea se bizuia atât de mult era unul dintre cei responsabili pentru imaginile pe care ei le văzuseră la televizor în mai.

– Da, am fost acolo la fel ca toți ceilalți, a răspuns Torrance. Polițaii ies cu bine din prea multe chestii, dacă mă-ntrebi pe mine.

Am dat din cap a înțelegere.

– Și răspunsul dumneavoastră la incorectitudinea verdictelor în cazul abuzului comis asupra lui Rodney King a fost să ieșiți și să tâlhăriți o femeie de 62 de ani și să o loviți cu un coș de gunoi de oțel până și-a pierdut cunoștința? Este corect, domnule?

Torrance s-a uitat spre masa acuzării, și apoi deasupra lui Vincent spre propriul avocat, care stătea în primul rând al galeriei. Fie că repetaseră dinainte un răspuns la această întrebare, fie că nu, echipa lui de avocați nu-l putea ajuta pe Torrance acum. Era pe cont propriu.

– N-am făcut asta, a zis el în cele din urmă.

– Nu vă faceți vinovat de infracțiunea pentru care sunteți acuzat?

– Exact.

– Dar jafurile? Nu ați comis niciun delict în timpul revoltelor?

După o pauză și o altă privire îndreptată către avocatul său, Torrance a spus:

– Invoc numărul 5 pentru asta.

Era de așteptat. L-am trecut apoi pe Torrance printr-o serie de întrebări formulate de așa natură încât să nu poată decât să se incrimineze sau să refuze să răspundă sub protecția celui de-al V-lea Amendament. În cele din urmă, după ce martorul a ales să tacă mâlc de șase ori, judecătorul a obosit să tot asculte aceeași idee și m-a îndemnat să mă întorc la cazul de față. M-am conformat fără tragere de inimă.

– În regulă, am vorbit destul despre dumneavoastră, domnule Torrance, am spus. Să ne întoarcem la dumneavoastră și la domnul Woodson. Știați detalii despre acest caz de dublă omucidere înainte de a-l cunoaște pe domnul Woodson în spatele gratiilor?

– Nu, domnule.

– Sunteți sigur? S-a bucurat de multă atenție.

– Io eram în închisoare, omule.

– Nu au televizor sau ziare în închisoare?

– Io nu citesc niciun ziar, și televizorul din sector e stricat de când am ajuns acolo. Am făcut scandal și-au zis c-o să-l repare, da' au reparat un rahat.

Judecătorul i-a atras atenția lui Torrance asupra limbajului și martorul și-a cerut scuze. Am trecut mai departe.

– Potrivit registrelor închisorii, domnul Woodson a ajuns în sectorul de maximă securitate pe 5 septembrie și, potrivit probelor aduse de acuzare, ați contactat parchetul pe 2 octombrie pentru a raporta această presupusă mărturisire. Vă sună corect?

– Da, 'mi sună corect.

– Ei bine, și mic, domnule Torrance. Dumneavoastră afirmați în fața acestui juriu că un om acuzat de dublă omucidere și care riscă pedeapsa cu moartea i-a făcut mărturisiri cuiva pe care îl cunoștea de mai puțin de patru săptămâni?

Torrance a ridicat din umeri înainte de a răspunde.

– Așa s-a întâmplat.

– Așa spuneți dumneavoastră. Ce înțelegere vi s-a promis din partea procuraturii dacă domnul Woodson este găsit vinovat?

– Nu știu. Nu mi-a promis nimeni nimic.

– Având în vedere cazierul dumneavoastră și acuzațiile care vi se aduc în prezent, vă așteaptă mai mult de 15 ani de închisoare dacă sunteți găsit vinovat, corect?

– Nu știu nimic de asta.

– Nu?

– Nu, domnule. Îl las pe avocatul meu să se ocupe de tot.

– Nu v-a spus că, dacă nu faceți ceva în privința asta, ați putea ajunge la închisoare pentru mult, mult timp?

– Nu mi-a zis nimic de asta.

– Înțeleg. Ce i-ați cerut procurorului în schimbul mărturiei dumneavoastră?

– Nimic. Nu vreau nimic.

– Atunci, depuneți mărturie aici deoarece credeți că este datoria dumneavoastră de cetățean, este corect?

Sarcasmul din vocea mea era incontestabil.

– Așa-i, a răspuns Torrance cu indignare.

Am ridicat dosarul cel gros deasupra pupitrului ca să îl vadă și el.

– Recunoașteți acest dosar, domnule Torrance?

– Nu. Din câte îmi amintesc, nu.

– Sunteți sigur că nu vă amintiți să-l fi văzut în celula domnului Woodson?

– N-am fost niciodată în celula lui.

– Sunteți sigur că nu v-ați furișat acolo și nu v-ați uitat prin dosarul lui în timp ce domnul Woodson era în camera comună, sau la duș, sau poate la tribunal?

– Nu, nu am făcut asta.

– Clientul meu avea în celulă multe documente de investigație referitoare la urmărirea lui penală. Acestea conțineau o mare parte dintre detaliile menționate în mărturia dumneavoastră în această dimineață. Nu credeți că este suspect?

Torrance a clătinat din cap în semn de dezaprobare.

– Nu. Tot ce știu este că a stat acolo la masă și mi-a mărturisit ce făcuse. Se simțea prost din cauza asta și mi s-a destăinuit. Nu-i vina mea că oamenii mi se destăinuie.

Am dat din cap ca și cum aș fi înțeles povara purtată pe umeri de Torrance în calitatea sa de confident – mai ales când venea vorba de crime duble.

– Sigur că nu, domnule Torrance. Acum puteți spune juriului exact ce v-a spus? Și nu folosiți stilul stenografic pe care l-ați folosit când domnul Vincent vă adresa întrebările. Vreau să aud exact ce v-a spus clientul meu. Cu cuvintele sale, vă rog.

Torrance a șovăit, ca și cum ar fi încercat să caute în cotloanele memoriei și să-și adune gândurile.

– Păi, a zis în cele din urmă, noi stăteam acolo, fiecare de unul singur, și s-a apucat deodată să spună cum că se simte prost pentru ce făcuse. L-am întrebat: „Ce-ai făcut?“, și mi-a povestit despre noaptea în care i-a omorât p-ăia doi băieți și cum se simțea cam rău din cauza asta.

Adevărul este scurt. Minciunile sunt lungi. Doream să îl fac pe Torrance să vorbească mult, ceea ce Vincent evitase cu succes. Turnătorii din închisoare au ceva în comun cu toți șarlatanii și mincinoșii profesioniști. Încearcă să ascundă înșelătoria prin trimiterea într-o direcție falsă și persiflare. Își câpтуșesc minciunile cu vată.

Dar deseori, în tot puful acela, găsești indiciul necesar pentru dezvăluirea mării minciuni.

Vincent a obiectat din nou, spunând că martorul răspunsese deja la întrebările adresate de mine și că pur și simplu îl băteam la cap în acest moment.

– Onorată instanță, am răspuns, acest martor pretinde că Barnett Woodson a făcut o mărturisire. Din punctul de vedere al apărării, aceasta reprezintă esența cazului de față. Instanța ar fi de rea-credință dacă nu mi-ar permite să cercetez în întregime conținutul și contextul unei mărturii atât de dăunătoare.

Judecătorul Companioni dădea din cap în semn de aprobare înainte de a-mi fi terminat propoziția. A respins obiecția lui Vincent și mi-a permis să continui. Mi-am îndreptat din nou atenția către martor și am rostit cu nerăbdare în glas:

– Domnule Torrance, încă rezumați. Pretindeți că domnul Woodson și-a mărturisit crimele. Atunci, spuneți juriului ce v-a zis. Care au fost cuvintele sale *exacte* atunci când și-a mărturisit crima?

Torrance a dat din cap ca și când abia atunci înțeleșese ce îi ceream.

– Primul lucru pe care mi l-a zis a fost: „Omule, mă simt prost“. Și io am zis: „De ce, fratele meu?“ El a zis că se tot gândea la tipii ăia doi. Nu știam despre ce vorbește pen'că, așa cum am spus, nu auzisem nimic de caz, știți? Așa c-am întrebat: „Care doi tipi?“, și el a zis: „Cioroi ăia doi pe care i-am aruncat în lacul de acumulare“. L-am întrebat despre ce vorbește și mi-a povestit cum a tras în ei c-o armă cu țeava retezată și i-a înfășurat în plasă de sârmă și așa mai departe. Mi-a zis: „Am făcut o mare greșală“, și l-am întrebat care. Mi-a zis: „Trebuia să fi luat un cuțit și să le spintec burțile ca să nu ajungă să plutească la suprafață așa cum au făcut“. Și asta a fost ce mi-a povestit.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Vincent tresărind la jumătatea răspunsului lung dat de Torrance. Știam și de ce. Am introdus cu atenție lama.

– A folosit domnul Woodson cuvântul acela? A numit victimele „cioroi“?

– Da, a spus asta.

Am ezitat în timp ce reflectam la formularea următoarei întrebări. Știam că Vincent aștepta să obiecteze dacă îi dădeam ocazia. Nu îi puteam cere lui Torrance să interpreteze. Nu puteam folosi sintagma „de ce“ în legătură cu înțelesul dat de Woodson termenului sau cu motivația sa. Ar fi reprezentat motiv de obiecție.

– Domnule Torrance, în comunitatea negrilor, cuvântul „cioroi“ ar putea să însemne lucruri diferite, nu-i așa?

– Pres’pun.

– Acesta este un răspuns afirmativ?

– Da.

– Inculpatul este afro-american, corect?

Torrance a râs.

– Așa-mi pare.

– La fel ca dumneavoastră, corect, domnule?

Torrance a început să râdă din nou.

– Din naștere, a spus el.

Judecătorul a lovit cu ciocânelul o dată și s-a uitat la mine.

– Domnule Haller, chiar e necesară toată discuția asta?

– Îmi cer scuze, onorată instanță.

– Vă rog să schimbați subiectul.

– Domnule Torrance, când domnul Woodson a folosit cuvântul acela, după cum susțineți, v-a șocat?

Torrance și-a frecat bărbia în timp ce se gândea la întrebare. Apoi a clătinat din cap.

– Nu prea.

– De ce nu ați fost șocat, domnule Torrance?

– Probabil pen’că îl aud tot timpul’, omule.

– De la alți bărbați de culoare?

– Așa-i. L-am auzit și de la albi.

– Ei bine, când bărbații de culoare folosesc acel cuvânt, pe care susțineți că l-a folosit domnul Woodson, despre cine vorbesc?

Vincent a obiectat, spunând că Torrance nu putea vorbi în numele altora. Companioni a admis obiecția, iar eu am avut nevoie de un moment pentru a-mi croi o altă cale spre răspunsul dorit.

– În regulă, domnule Torrance, am spus în cele din urmă. Să vorbim doar despre dumneavoastră atunci, da? Folosiți acel cuvânt în unele ocazii?

– Cred că l-am folosit.

– Bun, și când l-ați folosit, la cine v-ați referit?

Torrance a ridicat din umeri.

– Alți amici.

– Alți bărbați de culoare?

– Exact.

– Ați făcut vreodată o aluzie la bărbați albi folosind cuvântul „cioroi“?

Torrance a scuturat din cap.

– Nu.

– În regulă, atunci. Ce ați înțeles când Barnett Woodson i-a descris pe cei doi bărbați aruncați în lacul de acumulare ca fiind cioroi?

Vincent s-a mișcat în scaun, gesturile sale sugerând că este gata să formuleze o obiecție, dar nu s-a manifestat verbal. Trebuie să fi știut că ar fi fost inutil. Îl dusesem pe Torrance de nas și era al meu.

Torrance a răspuns la întrebare:

– Am înțeles că erau de culoare și că i-a omorât p-amândoi.

Acum gesturile lui Vincent s-au schimbat din nou. S-a cufundat un pic în scaun dându-și seama că riscase aducând un turnător din închisoare în boxa martorilor și tocmai pierduse pariul.

Am privit către judecătorul Companioni. Și el știa ce urma.

– Onorată instanță, îmi permiteți să mă apropiu de martor?

– Vă rog, a spus judecătorul.

Am mers către boxa martorului și am așezat dosarul în fața lui Torrance. Avea dimensiunea juridică¹, era foarte uzat și de un portocaliu șters – o culoare folosită în închisorile teritoriale pentru a marca documentele juridice personale pe care un deținut are dreptul să le posede.

¹ *Legal size* (216 x 356 mm) – dimensiune a colii de hârtie utilizate în sistemul judiciar din Statele Unite ale Americii, Marea Britanie și celelalte state ce aparțin de Commonwealth.

– În regulă, domnule Torrance, v-am pus în față un dosar în care domnul Woodson păstrează documentele de prezentare a dovezilor oferite în închisoare de către avocații săi. Vă mai întreb încă o dată dacă îl recunoașteți.

– Am văzut o grămadă de dosare portocalii la sectorul de maximă securitate, da' nu-nseamnă că l-am văzut p-ăla.

– Susțineți că nu l-ați văzut niciodată pe domnul Woodson cu acest dosar?

– Nu țin minte.

– Domnule Torrance, v-ați aflat în același sector cu domnul Woodson timp de 32 de zile. Ați depus mărturie cum că i-ați fost confident și că v-a făcut mărturisiri. Susțineți că nu l-ați văzut niciodată cu acel dosar?

Nu a răspuns imediat. Îl prinsesem la strâmtoare într-un colț și nu putea câștiga. Am așteptat. Dacă ar fi continuat să susțină că nu văzuse niciodată dosarul, atunci afirmațiile sale legate de mărturia lui Woodson ar fi părut suspecte în ochii juriului. Dacă recunoștea în cele din urmă că dosarul îi era familiar, îmi deschidea o ușă importantă.

– Ce zic io e că l-am văzut cu dosarul, dar nu m-am uitat niciodată să văd ce-i în el.

Hopa. Era al meu.

– Atunci, vă voi cere să deschideți dosarul și să-l examinați.

Martorul a îndeplinit instrucțiunea și s-a uitat dintr-o parte în alta la dosarul deschis. M-am întors la pupitru, privindu-l pe Vincent în tot acest timp. Se uita în jos și era palid.

– Ce vedeți când deschideți dosarul, domnule Torrance?

– Pe o parte sunt poze cu două cadavre pe pământ. Sunt cap-sate acolo – pozele adică. Și pe partea cealaltă e o grămadă de documente și rapoarte și alte chestii de-astea.

– Ați putea să citiți un pic din primul document de pe partea dreaptă? Citiți doar primul rând al breviarului.

– Nu, nu știu să citesc.

– Nu știți să citiți deloc?

– Nu prea. N-am școală.

– Puteți citi vreun cuvânt de lângă căsuțele bifate la începutul breviarului?

Torrance a privit dosarul și s-a încruntat, semn că se concentra. Știam că îi fuseseră testate aptitudinile de citire în timpul ultimei șederi la închisoare și că rezultatele fuseseră deplorabile – mai slabe decât ale unui elev de clasa a doua.

– Nu prea, a recunoscut el. Nu știu să citesc.

M-am dus repede la masa apărării și am înșfăcat un alt dosar și un marker Sharpie din servietă. M-am întors la pupitru și am scris repede cu litere mari de tipar cuvântul „CAUCAZIAN“ pe coperta dosarului. Am ridicat dosarul suficient de sus încât atât Torrance, cât și juriul să-l poată vedea.

– Domnule Torrance, acesta este unul dintre cuvintele bifate în breviar. Puteți citi acest cuvânt?

Vincent s-a ridicat imediat, dar Torrance clătina deja din cap și părea umilit de-a binelea. Vincent a formulat o obiecție lipsită de fundament adecvat împotriva demonstrației, iar Companioni a admis-o. Mă așteptam la asta. Pregăteam doar terenul pentru următoarea mișcare prezentată juraților și eram sigur că majoritatea îl văzuseră pe martor clătinând din cap.

– În regulă, domnule Torrance, am spus. Să trecem mai departe la cealaltă filă a dosarului. Puteți descrie cadavrele din imagini?

– Ăăă, doi bărbați. Parcă au desfăcut niște plasă de sârmă și niște prelate și stau întinși acolo. O grămadă de polițiști e acolo și-nvestighează și face poze.

– De ce rasă sunt bărbații de pe prelată?

– Sunt negri.

– Ați mai văzut acele poze până acum, domnule Torrance?

Vincent s-a ridicat să formuleze o obiecție împotriva întrebării mele, ce fusese deja adresată și la care martorul răspunsese. Dar ar fi putut la fel de bine să ridice o mână pentru a opri un glonț. Judecătorul i-a cerut pe un ton aspru să se așeze la loc. Acesta era felul lui de a-i spune procurorului că trebuie să stea jos și să îndure ce avea să urmeze. Când aduci un mincinos la bară, cazi odată cu el.

– Puteți răspunde la întrebare, domnule Torrance, am spus eu după ce Vincent luase loc. Ați mai văzut vreodată acele fotografii?

– Nu, domnule, nu până acum.

– Sunteți de acord că imaginile arată ceea ce ne-ați descris mai devreme? Mai precis cadavrele a doi bărbați negri uciși?

– Așa pare. Da' io n-am văzut imaginea înainte, doar ce mi-a zis el.

– Sunteți sigur?

– Așa ceva n-aș uita.

– Ne-ați spus că domnul Woodson a mărturisit că a omorât doi bărbați negri, dar el este acuzat de uciderea a doi bărbați albi. Sunteți de acord că pare că nu v-a mărturisit nimic?

– Nu, a mărturisit. Mi-a spus că i-a omorât p-ăia doi.

L-am privit pe judecător.

– Onorată instanță, apărarea solicită ca dosarul din fața domnului Torrance să fie admis în probatoriu ca prima probă a apărării.

Vincent a formulat o obiecție lipsită de fundament, dar Companioni a respins-o.

– Va fi admisă și-i vom lăsa pe jurați să decidă dacă domnul Torrance a văzut sau nu fotografiile și conținutul dosarului.

Eram pe val și am decis să merg până la capăt.

– Vă mulțumesc, am spus. Onorată instanță, acum ar fi ocazia potrivită pentru procuror să îi reamintească martorului care sunt sancțiunile pentru sperjur.

Era o mișcare dramatică făcută pentru juriu. Mă așteptam să fiu nevoit să continui cu Torrance și să-l eviscerez cu lama propriei sale minciuni, dar Vincent s-a ridicat și i-a cerut judecătorului să luăm o pauză pentru a se consulta cu avocatul părții adverse.

Asta mi-a zis că tocmai îi salvasem viața lui Barnett Woodson.

– Apărarea nu are nicio obiecție, i-am spus judecătorului.